

dossier

Segurament deuen pensar en la Maria Alonso. D'ella, també en parlarem. Va ser la periodista més visible de la Girona franquista. Vivia del magisteri. De fet, abans de la guerra ni tan sols els homes feien el jornal als papers. N'hi havia que eren advocats o funcionaris de la Diputació i, a les nits, anaven al diari. Eren gent de lletres. La fama d'Aurora Bertrana com a literata li venia de les primeres col·laboracions que va fer a la premsa. Però això tant és. A Mercè Bayona, la mentalitat garrotxina d'aquell temps només va deixar-li aspirar a publicar poesia. No va ser l'única que va veure frustrada la seva vocació. Trinitat

Aldrich va tenir més fortuna. Va publicar regularment a *El Bisbalenc* una secció que es deia «Instantànies». A la capital veïna, Lola Cos, Margarita Font i la bibliotecària Adela Riera signaven tot sovint articles de *l'Empordà Federal*. A *L'Autonomista* ho feien Maria del Carme Maynegre, mestra, i Angelina Compte, militant del PSUC. Podríem allargar la llista. Era l'època que les dones —i el periodisme— començaven a professionalitzar-se. Aquí anàvem una mica a remolc del que passava a Barcelona. Ja se sap. Alguna va encetar el tinter a casa i aviat va marxar cap al rovell de l'ou. La Llucieta Canyà hi va tenir molta anomenada. Les

«A Narcís-Jordi Aragó, la nostra eterna gratitud».

Maries Perpinyà, Pi Sunyer i Pi Ferrer Déu n'hi do. D'altres es ficaven a la ràdio. Hi feien de locutores. També ho explicarem. La Francina Boris va ser depurada, igual que ho van ser la Margarita Wirsing i la Maria Assumpció Soler. La dictadura s'ho va endur tot aigüera avall. Amb la Llei Fraga de 1966, a qui van expedientar diverses vegades va ser la Carmen Alcalde. Dirigia el setmanari *Presència* amb la Maria Rosa Prats i la seva colla de Barcelona. Llavors la Maria Castanyer hi tenia una secció setmanal de crítica televisiva. N'hi van passar moltes: Núria Clarà, Montserrat Vayreda, Alexandra, Maria Dolors Cortey, Montserrat Lunati... La Lunati estava a la

Revista de Palafrugell i després va fer-ne una que es deia *Fruita del temps*. La Maria Carme Geronés i la Montserrat Tintó enviaven cròniques al setmanari des de Gran Bretanya. Més endavant hi van entrar a treballar l'Anna Carrascal i l'Assumpció Cantalozella. Es dedicaven a anar pels barris a observar les mancances que hi havia. Era una feina que *Los Sitios* no feia. En aquell moment la Pepa Bouis encara no era a la redacció. Si seguíssim, hauríem de parlar d'ella i de tantes altres periodistes de les nostres comarques. Ens aturem al final del franquisme.

Maria Àngels Casademont és periodista.